

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžr/40/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200538
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200538.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: E. D., W. XX/XX, W. I., zastúpená JUDr. Ondrejom Zacharom, advokátom so sídlom Horná 65/A, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Odvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 2013/00095 zo dňa 19. marca 2013, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/67/2013 - 45 zo dňa 13. decembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/67/2013-45 zo dňa 13. decembra 2013, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Odvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 2013/00095 zo dňa 19.03.2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Rimavskej Sobote č. OPÚ-2013/00108-2-Bn 2068/12-18 zo dňa 24.01.2013, ktorým bolo zastavené konanie o žiadosti žalobkyne o vydanie rozhodnutia a uznaní vlastníctva k pozemkom, porastom a inému majetku podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

Krajský súd podrobne rekapitulujúc skutkový stav vyplývajúci z pripojeného spisového materiálu dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že nebolo rozhodnuté o návrhu alebo jej E. N. zo dňa 19.08.1991 a 19.09.1991, konanie o tomto návrhu bolo právoplatne skončené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/82/92 zo dňa 30.06.1992, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Pozemkového úradu v Rimavskej Sobote č. Vn 50/92-14 zo dňa 11.05.1992. O žiadosti bolo rozhodnuté tak, že sa navrhovateľom (E. N., O. I., S. D.) nevydávajú nehnuteľnosti zapísané v pozemkovej knihe vo vložke č. 57 kat. úz. R. J. v podiele pod B: 51, 54, vo vložke č. 244, kat. úz. R. J. (parcely odpísané z vložky č. 57), vo vložke č. 178, kat. úz. R. J. v podiele pod B: 7a, b a 11a, b vo vložke č. 1, kat. úz. C. D., vo

vložke č. 8, kat. úz. C. D. v podiele pod B: 32, vo vložke č. 9, kat. úz. C. D. v podiele B: 20, vo vložke č. 17, kat. úz. C. D. v podiele pod B: 11, vo vložke š. 32, 131, 160, 161, kat. úz. C. D., ktorých pôvodnými vlastníkmi boli I. Q. a Q. Q. a navrhovatelia ani nemajú právo na náhradu za tieto nehnuteľnosti. Tvrdenia žalobkyne, že prechádzajúce správne konania boli iné, o inom nároku, považoval krajský súd za nekonkretizované a rozporné s obsahom správnych spisov.

Vo vzťahu k námietke žalobkyne týkajúcej sa stotožnenia návrhu s predchádzajúcimi konaniami, ktoré boli založené na inom právnom a skutkovom základe a nedostatku dôvodov na takýto postup, krajský súd uviedol, že táto je v rozpore s odôvodnením správnych rozhodnutí. Správne orgány vymenovali presnou identifikáciou všetky konania, predmetom ktorých bolo navrátenie vlastníctva k pozemkom pôvodne patriacim bratom Q. tak podľa zákona č. 229/1991 Zb. ako aj podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a zákona č. 330/1991 Zb., ktoré skončili právoplatnými rozhodnutiami a bránia tomu, aby vo veci uvedenej v žiadosti žalobkyne bolo možné rozhodnúť znova. Správny orgán jasne zdôvodnil, prečo konaniu o žiadosti žalobkyne zo dňa 31.07.2012 bráni prekážka rozhodnutej veci tak, že porovnal rozhodnutie vo veci Vn 50/92, ďalej vo veci PPLH/P/728/97-Vn 1704/96-9 a OPÚ-2006/034-2-Vn 2003/04 s jednotlivými žiadosťami účastníkov v daných konaniach a s poslednou žiadosťou žalobkyne zo dňa 31.07.2012 po obsahovej stránke, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa žiadala reštituovať tie isté pozemky, po tých istých pôvodných vlastníkoch ako bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutiami správneho orgánu č. Vn 50/92-14 zo dňa 11.05.1992, č. Vn 124/92-8 zo dňa 11.06.1992, PPLH/P/728/97-Vn 1704/96 - 9 zo dňa 03.02.1997 a č. OPÚ-2006/034-2-Vn 2003/04 zo dňa 14.06.2006, čím bola daná totožnosť predmetu konania. Skutkový stav sa nezmenil, lebo je daný minulosťou.

Krajský súd mal z obsahu pripojených spisov za nepochybné, že matka žalobkyne a žalobkyňa iniciovali konania o nároku na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 229/1991 Zb. a žalobkyňa aj podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Matka žalobkyne tak urobila žiadosťou zo dňa 19.08.1991 a dňa 19.09.1991 a žalobkyňa žiadosťou podanou dňa 08.12.1995, ako aj žiadosťami zo dňa 18.12.2000 a 16.12.2004. Reštitučné konania o navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodnými vlastníkmi boli bratia Q. boli právoplatne skončené. Rovnako konanie iniciované žalobkyňou spolu s ostatnými žiadosťou zo dňa 22.03.2004 podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátenie vlastníctva k tým istým nehnuteľnostiam, ktorých pôvodnými vlastníkmi boli bratia Q., skončilo právoplatným rozhodnutím.

V skončených správnych konaniach nie je možné robiť žiadne úkony, a to ani zo strany účastníkov ani zo strany správneho orgánu. Žalovaný správne posúdil podanie zo dňa 31.07.2012 podľa obsahu ako novú žiadosť, nakoľko bolo zrejmé, že žalobkyňa sa domáhala navrátenia vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodnými vlastníkmi boli bratia Q.. Tvrdenie žalobkyne, že predchádzajúce konania boli o inom nároku je v rozpore s obsahom spisov, a žalovaný dospel k správnenému záveru, že je tu prekážka brániaca, aby vec bola prejednávaná znova; bol splnený dôvod pre zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobkyni prizná náhradu trov konania.

Uviedla, že sa domáhala uplatneného reštitučného nároku po bratoch Q. ako po domnelých vlastníkoch, pričom ani v jednom zo súdnom uvádzaných konaní sa reštitučného nároku z takéhoto titulu nedomáhala. Predmetné nehnuteľnosti mali byť po prechode na Maďarské kráľovstvo opätovne zapísané do pozemkovej knihy v prospech Dr. I. Q. a Q. Q.. K právne účinnému spätnému prevodu však nedošlo pre nedostatok zápisu do pozemkovej knihy. Je zrejmé, že práve bratov Q. je potrebné považovať za domnelých vlastníkov. V danom prípade nešlo o prekážku veci rozhodnutej, keďže nebolo rozhodované o tej istej veci a na základe odlišnej právnej argumentácie žalobkyne. Všetky konania, na ktoré poukazoval krajský súd boli o inom nároku, a preto nebol dôvod na ne poukazovať.

Žalobkyňa namietala, že krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou vo vzťahu k tej skutočnosti, že uplatnila nárok o uznanie vlastníctva domnelých vlastníkov podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb., nie ako bolo pôvodne uplatňované po pôvodných vlastníkoch pred prechodom vlastníctva na československý štát a ani po E. N., či už ako domnelej alebo pôvodnej vlastníčke. Súd nárok žalobkyne posudzoval ako

nárok po pôvodných vlastníkoch pred prechodom na československý štát, nie ako uznanie po domnelých vlastníkoch. Až po vysporiadaní sa s touto argumentáciou možno prijať konečný záver, či v danej veci existovala prekážka veci rozhodnutej.

K podanému odvolaniu sa v písomnom podaní zo dňa 20.03.2014 vyjadril žalovaný tak, že sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu.

Uviedol, že o podaní žalobkyne bolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Totožnosť veci bola daná totožnosťou účastníkov konania, totožnosťou predmetu konania a nezmeneným skutkovým stavom v porovnaní s predchádzajúcimi konaniami vo veciach návrhov žalobkyne ako aj jej právnej predchodkyne E. N. na reštituovanie nehnuteľností podľa zákona č. 229/1991 Zb., resp. zákona č. 503/2003 Z. z. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobkyňa žiadala reštituovať tie isté pozemky a po tých istých pôvodných vlastníkoch, ako bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutiami správneho orgánu č. Vn 50/92-14 zo dňa 11.05.1992, č. Vn 124/92-8 zo dňa 11.06.1992, č. PPLH/P-728/97-Vn 1704/96-9 zo dňa 03.02.1997 a č. OPÚ-2006/034-2-Vn 2003/04 zo dňa 14.06.2006, čím bola daná totožnosť predmetu. Právnym dôsledkom právoplatne rozhodnutej veci je formálna právoplatnosť rozhodnutia, ktorej podstata spočíva v tom, že ak sa v tej istej veci už právoplatne rozhodlo, opätovne konať o nej už nemožno, s výnimkou podstatne zmeneného skutkového stavu. O všetkých žalobkyňou uplatnených nárokoch bolo vecne a právoplatne rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.03.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku, správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Predmetom konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Odvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 2013/00095 zo dňa 19.03.2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Rimavskej Sobote č. OPÚ-2013/00108-2-Bn 2068/12-18 zo dňa 24.01.2013, ktorým bolo zastavené konanie o žiadosti žalobkyne o vydanie rozhodnutia a uznaní vlastníctva k pozemkom, porastom a inému majetku podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti len uvádza:

Vo vzťahu k namietanému nedostatku dôvodov ohľadne uplatnenia nároku o uznanie vlastníctva domnelých vlastníkov podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb., nie ako bolo pôvodne uplatňované po

pôvodných vlastníkov pred prechodom vlastníctva na československý štát a ani po E. N., či už ako domnejš alebo pôvodnej vlastníčke, sa krajský súd so žalobnými námietkami náležite vysporiadal a zároveň poukázal na jednotlivé správne ako aj súdne rozhodnutia, ktorými bolo rozhodnuté o konkrétnych nárokoch uplatnených žalobkyňou, resp. jej právnou predchodkyňou podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov ako aj podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, *Ruiz Torija* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, *Van de Hurk* proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobkyne, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

Pokiaľ žalobkyňa chcela v správnom konaní použiť odlišnú právnu argumentáciu, ako v už právoplatne skončených veciach, nepredstavuje táto okolnosť prelomenie prekážky veci rozhodnutej, najmä pokiaľ už bolo skoršie rozhodnuté aj o žiadosti podanej rovnako podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Je nepochybné, že skutkový stav v danej veci je nemenný, vychádza z minulosti, a teda bol tu dôvod pre zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku.

Žalobkyňou v odvolaní vznesené námietky neboli spôsobilé spochybniť správnosť záverov krajského súdu, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobkyňa v odvolacom konaní úspešná nebola a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.